

בוקר. אנחנו נוסעים באוטו לבית הספר. יום ברכב שלנו, יום ברכב שלו ויום בשלכם- ג'קי ואנדי.
בכל יום כזה מפטפטים.
את מספרת לנו על התוכניות שלך לכיתה הזאת והזאת, כי תמיד הכול כל כך מוכן ומדויק.
את אפילו יודעת מה את הולכת ללמד עד סוף השנה. איזה שיר תלמדי, איזה דקלום- כי תמיד שיעוריך מלאים בפעילויות וזמר עכשווי- כל דקה מתוכננת. את משתפת אותנו איך את מחלקת ציונים על הפרויקטים, איזה ספר תזמיני בעוד שנה לכיתה מסוימת ולכיתה אחרת רק בעוד שנתיים....
משתפת אותנו בלימודיך לתואר שני- על תעודת ההצטיינות שקבלת (ולנו היה ברור שתקבלי).
משתפת אותנו על טיפולך המסור באמא ז"ל- מסירות אין קץ. מספרת על ילדייך המתקדמים לעצמאות ומתגאה בהם.
אהבת לשתף אותנו- מין סוג של פתיחות.
זהו הגענו לבית הספר.
ידענו שמחר שוב נשוחח על הנושאים האלה...

אהבת את המקצוע אהבה רבה.
ידעת את השפה כל כך טוב שכל שגיאה של עמיתך למקצוע- הפריעה לך.
כל כך רצית ללמד ולהספיק. איך אמרת? "שיהיו מוכנים לחטיבה..". כמה היית מתוסכלת שלא תמיד ניתן ליישם את הכול.
הרבה מנשמתך השארת בבית הספר. הרגשנו זאת, ידענו והערכנו.
דור שלם של ילדים יזכור תמיד את הסיפורים שלך ך משפחתך, ההיסטוריה הקשורה לשפת האם שלך.

אני אזכור את יכולתך לזכור תמיד את יום ההולדת שלי. את המילה הטובה אם נקלעתי לסיטואציה קשה. ידעת להרגיש גם את קשיי. רגישות רבה וגבוהה במיוחד. יודעת להיות חברה טובה, אוהבת ללמוד ולהנות.
אכפתיות כל כך רבה.

אבל המציאות שינתה את הסדר והתוכניות. התוכנית לצאת לפנסיה המיוחלת, התוכנית לשנוי הבית... וההודעה על מותך ברגע קט השאירה את כל מי שהכירך המום.

ג'קי- הטיפול המיוחד והמסור שלך, הליווי התמידי, האמירות החיוביות של "נתגבר".

דע לך שאנדי העריכה זאת כל כך ואפילו ציינה זאת במכתב ששלחה לבית הספר "איזה מזל יש לי..." היא כתבה.

יהי זכרה ברוך ושלו.

נעמי קוגלמן

